

ПІСЛЯ пам'ятного знімка відбулася й не менш пам'ятна розмова з ветеранами. По-різному складалася їхня бойова біографія. Але обоє вижили на вогненних дорогах війни. Обоє високо оцінила Батьківщина за мужність і звитягу, а доля наділила незабутніми і болючими спогадами. От хоча б невеличка станція Б'яла, вросла у ліси й болота десь між Сарнами й Лунінцем. Хіба зможеш її забути, коли ця Б'яла вросла і в твоє серце?

У червні 43-го патризанський загін імені Чапаєва здійснив наліт на Б'ялу й розгромив насаджений у ній

фашистський гарнізон. Тут і випало Карпу Арсентійовичу те, що навіть бувалим у бувальцях не завжди випадало. Знешкодивши німецького вартового й полоснувши автоматними чергами по казармі, партизани наштотували на сильний ворожий опір. В якусь мить з вікна вилетіла граната й покотилася бійцям під ноги. Отоді й сталося, що саме він, Карпо Моніч, підхопив зриму ту смерть і за мить до вибуху відправив... назад у казарму.

Більше шести годин господарювали партизани на станції. Підірвали колійні стрілки, водокачку. Пошкодили рейки і телеграфну лінію. А на "прощання" підклали міни під залізничне полотно.

Скільки ж їх, відчайдушних зустрічей зі смертю, підстерігало і народних месників, і героїв фронту! Миколі Павловичу нагадують про те скраплені кров'ю бойові на-

ВІТЧИЗНА В НАС ОДНА

Усім їм сьогодні важко. Та вони не звикли кланятися труднощам, тож і нині не втрачають почуття гідності хоча б тому, що на них, як на зразок мужності й мудрості, дивляться молоді покоління. Саме до них, ветеранів минулої війни, належать і герої численних наших публікацій К.А.МОНІЧ та М.П.ДАНІЧКІН, які не так давно першими в районі стали кавалерами заснованої у нашій країні відзнаки – ордена Богдана Хмельницького.

города: медаль "За відвагу" й ордени Слави та Вітчизняної війни.

Один із тих, що пережили ленінградську блокаду, він

пізнав "дорогу життя" не тільки на підступних льодах Ладоги, але й у боях; де ниточка життя здавалась тоншою від волосини. Дорогу

життя (саме ту, історично-хрестоматійну) наш земляк здолав тричі. Вона могла стати фатальною. Але серце щоразу вимагало: "Вижити! Неодмінно повернутися!" От і повертався. Привозив життєдайні вантажі. Та й бійців, будучи старшим сержантом, настроював на той же всепереможний лад.

-- Донині бачу високий невський берег, на якому окопалися фашисти. Ми вишикували супроти них артилерію – сотня гармат на якусь стометрівку! – й на свої очі я бачив, як після залпу берег осунувся і сповз у воду...

Так запам'ятовався ветеранові прорив блокади. Тоді вони з'єдналися з військами Волховського фронту. І тоді ж Микола Павлович вкотре відчув, як багато важить солдатська дружба. Так і сказав: "Зброя важлива, а дружба – ще важливіша".

-- Недавно, -- поділівся найсокровеннішим, -- написав в армію лнуків. Попросив його слухити чесно, поважати товаришів і командирів, на совість вивчати зброю. Тільки так станеш достойним солдатом. І хотілося б, щоб це розуміла вся наша молодь...

Виконуючи побажання веретанів, передаємо найщиріші їхні вітання з Днем захисника Вітчизни. Їх радує це свято. Бо що не кажи, Вітчизна для всіх одна. Тому й ставлення до неї – як до матері.

Олексій ГОРОДНИЙ.